

Prædiken 16.s.e.trin 15.9. 2024 kl.10.00.

Salmer: 748,28,46, præd,829, altergang,561, vers 7-13

"Håb - det er et hverdagsord, for det handler om vores hverdag."

Evangelium: Johannes (at menigheden kan sidde ned og lytte, som til en fortælling, for det er et meget langt stykke evangelium)

Ja, hvad skal man sige?

Der er jo ikke mere at tilføje, for Johannes har sagt det, han ville. Som en fortælling, hvor man hverken kan lægge noget til eller trække noget fra. Der er ikke ét ord, der er tilfældigt og der er ikke én detalje, som han ikke har haft en mening med. Det hele er nøje konstrueret.

Men, så er der os! Her og nu. Vi hører fortællingen; vi sætter os måske ind i hvordan det er at være Marta eller Maria, der græder og sørger? Eller hvordan det er at være dem, der er kommet for at sørge med dem?

Det kan også være, vi bliver berørt, af at Jesus græder? Og det kan være vi væmmes ved synet af en levende død, der kommer ud, stadig med liglugten hængende i sine klæder. For slet ikke at tale om, hvordan det må være at være Lazarus...

Ja, - hvad skal vi mene om det hele?

Vi kan ikke mene noget! Og med det mener jeg, at det hele er *alt* for fremmedartet for os. Både selve fortællingen, men også alt det, Johannes har skjult bag ordene.

For hele fortællingen er *et tegn*, altså noget, der vil sige noget mere og andet. Noget, som vi skal åbne for at forstå.

Og det vil jeg ikke bruge min prædiken på! jeg vil ikke pinde ud, hvordan hver lille detalje vil sige noget ganske bestemt. For det er til blive kulret i hovedet af, sådan en dejlig søndag morgen. Det kan man læse sig til.

Så jeg hopper frem til, hvad vi regner med, Johannes vil med sin fortælling.

Og så kan vi se på, sammen, om det giver nogen betydning til os, i dag.

Det, som er Johannesevangeliets helt store pointe, det er, at gud er i verden i mennesket Jesus. Og den, der tror, at Jesus er guds udsendte Kristus, har allerede fået del i guds liv. Det evige liv. Som både er nu, mens vi lever, og som fortsætter hen-over død og begravelse. Det evige liv er allerede brudt ind i verden, og det kan overvinde død.

Det kalder de andre evangelister Gudsriget eller himmeriget.

Det er ikke noget, der først vil komme engang, i det hinsides, efter døden eller på den yderste dag. For det sker i alt, hvad Jesus gør, siger og er. Og det sker i os, i det øjeblik, vi tror. Så får vi del i guds liv.

Og det er ikke det samme som det at være i live. For det *evige liv er et liv, hvor kærlighed råder*, i alle dens forskellige skikkelser og former.

Med vilje gør Johannes det kryptisk. Så han fortæller, at dem, der levede sammen med Jesus, og var hans venner, dér gik det ikke op for dem i sit fulde omfang. Det kom måske drypvis, men aldrig fuldt ud. (Maria lidt, Martha nok lidt

mindre). Det blev først fuldbyrdet påskemorgen med dens tomme grav, -påskemorgens opstandelse.

Helt bevidst fortæller Johannes i tegn, - ja, ”i tegn og underlige gerninger”, har jeg lyst til at sige, fordi det er op til os, om vi kan se ind bagved. Om vi vil. Om vi tør. Tør tro, at Jesus var gud; var det Ord, der blev kød og tog bolig iblandt os.

Ja, det var lige en lille afdeling med teologi, - men det er alt det her, som er pointen i fortællingen om Lazarus’ opvækkelse.

Hvordan ser det ud for os, hvis vi vil sætte ord på, hvad guds liv er i vores liv?

Der er også død i vores liv. Og den er ikke til at holde ud at tænke på. Ja, vi kan nærmest ikke forestille os den, før vi står ved en død. Før vi sidder ved en død.

Død er ikke-liv. Men det er ikke det samme som ingenting, for den lugter. Og den skaber sorg. Den skaber ravage. Den slår os omkuld. Den ryster jorden under os. Den får os til at miste fodfæste.

Den gør os stumme, for ord slår ikke til.

Vi prøver at tale om den, med ord som kan give lidt mening. Med ord som kan forberede os, inden det sker.

Både når vi selv skal dø og når vores kære dør.

Vi prøver at hjælpe hinanden og har ritualer, for at hjælpe hinanden igennem død og sorg.

Vi står magtesløse overfor døden. Men så har vi alligevel fundet ord og billeder, så vi i det mindste kan

gøre et eller andet. Kan forberede os. Ja, kan hjælpe hinanden, når døden høster.

Og et af de af de billeder, vi bruger, det er, at det liv, som gud har i os, det dør ikke, når vi dør.

For guds liv med os og guds liv i os, det dør ikke.

Skulle jeg finde et almindeligt ord for det, altså et ord som alle forstår, -altså ikke kun er et kirkeord, der kun bliver forstået i kirken, så vil jeg bruge ordet håb.

Håb er en kraft, som går lige ind i det liv vi har, og ændrer det. Og derfor er håb et hverdagsord, fordi det har med vores hverdag at gøre.

Det er altså ikke forbeholdt en særlig tro eller en særlig mestring af livet, eller en åndelig styrke, som kun nogle besidder

Men håb er noget, som alle kender til. Og alle erfarer, hvordan håb i selv de mindste besværligheder og i de allerværste situationer kan få os til at se udveje. Og få os til at fortsætte.

Det lille barn, som bliver ved og ved med øve sig i at få sin mad op på en ske og nogenlunde ind i munden, det er også håb. Og den, der er faldet i fortvivlelse, og som alligevel tør række ud, måske med gråd eller med et ansigt fortrukket af gråhed, det er også håb. Bare det at række ud, er håb.

Og når vi er i indre oprør, fordi vi ikke kan acceptere, at løsning på krig er mere krig, så er det også håb. Det håb, der protesterer mod tingenes tilstand. Og som ikke vil lade os i fred.

Det er håb hver eneste gang vi har tillid til, at nu MÅ der forhandles fred. Men for tiden mærker vi tydeligt, at det håb kan være svært at bevare, - og derfor må vi bede vi om det.

Det er håb, hver eneste gang vi deler med andre. Deler tanker, deler vores materielle goder, rækker ud, eller tager imod.

Villy Sørensen har sagt, at ”der er liv i døden og død i livet, og måske mest liv i livet, hvis døden er med i det.”

Det synes jeg er et godt udtryk for, hvad håb er.

At håbet viser sig dér, hvor vi egentlig ku’ fortvivle, give op eller lade stå til.

At det er, når vi tør se, at der i vores liv og andres liv også er død, så giver det måske mest liv i livet. For så kaldes der på os. Så bliver vi involveret. Så kaldes vi frem til at skærme liv og beskytte liv.

Sådan er håbet på færde. Og det ændrer os. Og det forandrer umulige tilstande, fordi vi får øje på udveje.

Jeg gentager lige Villy Sørensens ord: ”Der er liv i døden og død i livet, og måske mest liv i livet, hvis døden er med i det.”

Så kommer der fylde i livet, indhold i det liv, der er nu.

-og sådan ville jeg udtrykke det, som

Johannesevangeliet kalder det evige liv.

For det er noget, der er nu, og hvor guds kærlighed er til stede, nu, i os og iblandt os.

Jeg har valgt, at vi lige før skulle synge ”Sorrige og glæde de vandre til hobe”. Og det skulle vi, fordi jeg ved, at flere af jer godt kan lide den, og fordi den netop

beskriver, hvad vores liv kan have af glæde og af sorgtunge ting. Men dét, som jeg synes kan være svært at synge med på, det er omkvædet! For hvis himlen skulle betyde noget hinsides og at det først skulle være dér, efter døden, at vi vil mærke guds salighed, så kan jeg ikke synge med. For så har Kingo flyttet guds virke/guds væren væk fra jorden og væk fra vores jordiske liv, -spaltet jord og himmel fra hinanden; adskilt, hvad der hører sammen.

Lagt håbet over i det hinsides.

Og det er vel det modsatte, vi tror på: at det er her, hvor vi lever, at gud allerede tager bolig iblandt os.

Stadigvæk. Som håb, der griber fat om os, uden vi altid selv er klar over det, - eller tør forvente det.

Jeg låner lige lidt ord fra Lisbeth Smedegaard Andersen; ord som jeg ved vil vække genklang hos jer:

”Du spør’ mig om håbet - hvad er det/en længsel en stemning en storm?/en lysstribe ud over havet/en skygge der finder sin form?/ men bedst som du tænker der ingenting er/ så findes det/håbet/så findes det der//

Det sættes på altre i kirker/og står med sin sitrende glød/ på bordet og her hvor vi samles/og deler det daglige brød/og bedst som du tænker der ingenting er/så lyser det/håbet/så lyser det der//

Det skinner i mørket, vil gribes/og blive til hjælp der når frem/

til steder hvor mennesker håber/at nogen vil håbe for dem/og bedst som du tænker der ingenting er/så vokser det/håbet/så vokser det der//

Du spør mig om håbet — hvad ved jeg?/fra Gud er det
kommet engang/
en længsel i solmørke hjerter/mod handling og tale og
sang/og bedst som du tænker der ingenting er/så synger
det/håbet/så synger det her//. ” Amen.